

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1264210/3,4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר, הרב אברהם שינדלר, הרב מימון נהרי

המערער: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר יואב יוסף)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד נעמה אביבי)

הנדון: ערעורי ובקשות סרק שאינם מצביעים על טעות של בית הדין ושעניינם בהחלטות חלוטות זה מכבר ובטענות שאין בית הדין מוסמך לדון בהן

פסק דין

א. לפנינו צבר בקשות וערעורים של האיש הבלולים זה בזה, בענייני דירת עמידר שלטענת המערער הועברה למשיבה שלא כדין, כספים שלטענתו ניטלו שלא כדין מחשבונות בנק, כספי מזונות שנגבו שלא כדין ובקשות לסעדי ביניים שבזיקה לכאורה להללו או לחלקם.

לא הרי זו כהרי זו, ולא זו וזו כהרי אלה, ומן הדין היה שיוגשו גם בתיקים שונים ושתשולם אגרה בנפרד בנוגע לכל אחד מהם, מכל מקום הצד השווה שבהן הוא שאין הם ברורים ואין הם מצביעים על עילות לערעור, ומלבד צד שווה זה, יש מהם שעניינם בהליכים שבית הדין אינו הערכאה המוסמכת בעניינם ויש מהם העוסקים בפסיקות שמזמן כבר חלוטות הן ולא ניתן לערער עליהן.

בתמצית נאמר כי בית דיננו הורה ושב והורה למערער להבהיר את בקשותיו וערעוריו ולהסביר מה הן טענותיו בנוגע להחלטות בית דין קמא – במה טעה בית דין קמא לדעת המערער, עובדתית, הלכתית או משפטית – אך שוב ושוב מגיש המערער לבית הדין כתבי טענות ומסמכי ראיות (לדעתו) לגופן של תביעותיו מבלי לעשות את שהורינו לו ואת שמחויב בו כל הרוצה לערער, להבהיר במה לדעתו טעה בית הדין.

ערעור אינו חזרה על ההליך שהתקיים בבית הדין האזורי – הגשה מחדשת של תביעה וראיותיה מתוך תקווה כי מה שלא צלח בבית דין קמא אולי יצלח בבית דין בתרא – אלא הליך שנועד להצביע על טעויות שטעה בית דין קמא לדעת המערער. ועל כאלה לא השכיל המערער דן להצביע.

ב. לעצם העניין: חלק ניכר מטענות המערער הן כלפי 'עמידר', שלטענתו נהגה שלא כדין בהעברת זכויות ממנו אל המשיבה, וכלפי הבנק. בית הדין האזורי הבהיר כי תביעות נגד הללו יש להגיש לפני ערכאה המוסמכת לדון בהן ולא לבית הדין שאינו מוסמך לכך.

המערער לא הצביע על כל טעות הלכתית או משפטית בקביעה עקרונית זו של בית דין קמא, שאכן נראה ברור כי קביעה צודקת היא. אכן שתי טענות בפיו: האחת, המשיבה היא שנטלה את

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הכספים, ומדוע יתבע את הבנק? והשנייה היא בקשתו להורות כי מבקש הוא כי בית הדין יורה למשיבה על הגשת כתב ההגנה שהגישה בתצהיר מאומת כדי שיוכל לתבוע את הבנק.

לעניין הדירה – אף טענה כזו לא מצאנו בדברי המערער אלא חזרה על טענותיו שלגופו של עניין, שבין שצודקות הן ובין שאינן צודקות אין מקומן בבית הדין אלא בתביעה כלפי עמידר שתידון בערכאה המוסמכת.

החלטתו של בית הדין בעניין זה ניתנה זה מכבר וחלוטה היא, אולם גם מעבר לכך:

לעניין הטענה הראשונה – בית הדין עצמו הבהיר כי ככל שיוכיח המערער כי הכספים שנטלה המשיבה בשעתו ניטלו על ידה שלא כדין (שלא להוצאות הבית וכו') יוכל לתבוע אותה אלא שלמעשה המערער לא הרים את נטל ההוכחה שאכן ניטלו כספים, עובדה שלכאורה אינה שנויה במחלוקת, ולא הגיש כל ראיה בנוגע לשאלה העיקרית, לשם מה ניטלו הכספים.

המערער לא הצביע על טעות כלשהי בקביעה כי לא הוכיח את הנדרש או בקביעה כי אכן תביעה נגד המשיבה צריכה להתבסס על הוכחה כי נטלה את הכספים שלא כדין.

לעניין הטענה השנייה – ראשית ייאמר כי אין כאן כל 'ערעור' שהרי לא ניתנה החלטה של בית דין קמא ועל כל פנים לא צורפה לערער החלטה כזו, הדוחה את הבקשה. ושנית, וזאת אנו אומרים לפני משורת הדין וכדי לחסוך מהמערער ומהמשיבה גם יחד הזדקקות להליך עקר נוסף בבית דין קמא שעניינו בהגשת בקשה שכזו: אין בית הדין מוסמך להורות על הגשת ראיות בתביעה שבין המערער לצד ג' (הבנק), לכשיגיש תביעה שכזו יוכל לבקש מהערכאה שתדון בה לזמן את המשיבה לעדות, לגלות מסמכים הנוגעים לתביעתו וכל כיוצא בזה.

ג. עוד מבקש המערער לערער על כל ההחלטות שניתנו בעבר בעניין מזוונות ילדיו.

החלטות אלה חלוטות הן זה עידן ועידינים, הילדים כבר בגרו והמזונות כבר נאכלו. לא זו בלבד אלא שהעיון מלמד כי המערער אף אינו טוען לגופן של אותן החלטות אלא בנוגע ליישומן על ידי ההוצאה לפועל וכו' (עניין שבו ניתנה לאחרונה החלטה אחרת של בית דין קמא ושעליה לא ערער המערער. המערער מאזכר בבקשותיו את פניית בית הדין, במסגרת ההחלטה, לרשם ההוצאה לפועל לבחינת הטענות אולם אינו שת ליבו שהיא הנותנת: הטענות הצריכות להיבחן ייבחנו בערכאה המוסמכת לבחינתן, אין הן צריכות ולא יכולות – חוקית – להיבחן בבית הדין ואינן מקימות כל בסיס לטענה כי המזונות נפסקו מלכתחילה (שלא כדין)).

מובן אפוא כי גם דין 'ערעור' זה לדחייה על הסף הן מטעמי פרוצדורה, בשל האיחור הרב מאוד בהגשתו, והן מן הטעם שאין הוא מגלה עילה כלשהי, ולו לכאורית, לערעור.

ד. כללו של דבר הוא שבקשותיו המרובות של המערער אינן אלא בקשות סרק שבהן הוא מטריח ושב ומטריח את המשיבה ואת בית הדין.

בהקשר זה ראוי לציין כי עיון בתיק מלמד כי כך נוהג המערער גם בבית דין קמא, בשל כך הורה בית דין קמא לאחרונה כי בכל תיק נוסף שייפתח לבקשתו יידרש המערער להפקיד ערובה להוצאות המשפט טרם שיתחיל בית הדין בבחינת טענותיו.

מה שנכון בערכאה קמא, נכון שבעתיים בערכאת הערעור, ואין צריך לומר גם כי אי אפשר לעקוף החלטה ממין זה של ערכאה קמא באמצעות הגשת בקשות שמקומן בערכאה קמא אל ערכאת הערעור במסווה של 'ערעור'.

ה. נוכח האמור אנו קובעים:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

1. כל ערעורי ובקשות המערער – דינם דחייה על הסף.
2. התיקים ייסגרו.
3. המערער ישלם למשיבה הוצאות משפט בסך 1,000 ש"ח בגין הזדקקותה להגיב לערעור הסרק.
4. ככל שישוב המערער ויגיש לבית הדין בקשות הנחזות כבקשות סרק ישקול בית הדין לחייבו בהפקדת ערובה להוצאות טרם כל עיסוק אחר בבקשות אלה.
5. פסק דין זה מותר בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.
ניתן ביום ו' במרחשוון התשפ"ב (12.10.2021).

הרב מימון נהרי

הרב אברהם שינדלר

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה